

36

ZARZĄDZENIE Nr 10 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lutego 1962 r.

w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w jednostkach państwowych i społecznych nie będących przedsiębiorstwami.

Na podstawie § 9 uchwały nr 21 Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1962 r. w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych (Monitor Polski Nr 11, poz. 35) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy zarządzenia dotyczą wypłat z bezosobowego funduszu płac na rzecz osób fizycznych za wykonanie doraźnych usług polegających głównie na osobistej pracy, dla których ze względu na przejściowy charakter i niewielkie rozmiary nie jest przewidziane zatrudnienie w planie zatrudnienia.

2. Wypłaty określone w ust. 1 obejmują:

- 1) honoraria i wynagrodzenia za wszelkie prace twórcze i autorskie,
- 2) wynagrodzenia za prace projektowe oraz prace o charakterze technicznym i ekonomicznym,
- 3) wynagrodzenia za ekspertyzy, konsultacje, porady i oceny opracowań technicznych lub ekonomicznych,
- 4) wynagrodzenia za inne prace doraźne,

uznane na podstawie obowiązujących w danej jednostce przepisów i instrukcji za płatne z bezosobowego funduszu płac.

§ 2. 1. Usługi określone w § 1 mogą być powierzone:

- 1) pracownikom własnym, jeżeli praca zlecona nie wchodzi w zakres obowiązków służbowych pracowników zatrudnionych w danej jednostce i wykonywana jest poza normalnymi godzinami służbowymi,
- 2) innym osobom fizycznym.

2. Udzielenie zlecenia na wykonanie usługi pracownikowi jednostki nadrzędnej może nastąpić jedynie po uzyskaniu pisemnego zezwolenia kierownika jednostki nadrzędnej; zezwolenie to powinno określać sumę, jaka może być wypłacona pracownikowi jednostki nadrzędnej za wykonanie usługi.

3. Pracownicy jednostki, która zleciła wykonanie usługi, nie mogą przyjmować do wykonania od jednostki przyjmującej zlecenie całej lub części powierzonej pracy zleconej.

4. Uprawnienia w zakresie zlecenia usług należą do kierownika danej jednostki. Kierownik nie może przekazywać tych uprawnień innym pracownikom w stosunku do usług, których wartość przekracza 2.000 zł.

§ 3. 1. Przy obliczaniu należności za usługi, na które określone są stawki wynagrodzenia, stawka przyjęta do obliczenia nie może przekroczyć 200% obowiązującej stawki.

2. W razie wykonywania usług, na które nie ma ustalonej obowiązującej stawki, należność nie może przekroczyć kwoty uzyskanej z przemnożenia ilości godzin potrzebnej do wykonania usługi przez podwójną stawkę godzinową wynagrodzenia pracownika o kwalifikacjach niezbędnych do wykonania tej usługi.

3. Stosowanie podwyższonych stawek, o których mowa w ust. 1 i 2, może nastąpić wówczas, gdy powoduje to obniżenie kosztów wykonania usługi w stosunku do kosztów, jakie byłyby poniesione w razie zlecenia usługi odpowiedniemu przedsiębiorstwu.

4. Przepisy ust. 1 i 2 nie obowiązują przy ustalaniu wynagrodzenia za udział w posiedzeniach komisji, za prace projektowe, za szkolenie oraz za prace twórcze i autorskie. Wynagrodzenia te powinny być zgodne z obowiązującymi stawkami.

5. Wynagrodzenia za udział w posiedzeniach i w pracach komisji mogą być wypłacane jedynie w tych przypadkach, gdy posiedzenia i prace komisji zostały na podstawie obowiązujących przepisów uznane za płatne.

6. Wypłata należności następuje po pisemnym stwierdzeniu, że usługa została wykonana zgodnie ze zleceniem. Stwierdzenie stanowiące podstawę wypłaty nie może zawierać żadnych zastrzeżeń.

§ 4. Tracą moc wszystkie dotychczasowe przepisy w zakresie unormowanym zarządzeniem, a w szczególności:

- 1) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 27 lipca 1950 r. w sprawie trybu zlecenia wykonania dokumentacji technicznej dla potrzeb planu inwestycyjnego (Biuletyn Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 17, poz. 194),
- 2) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 43 z dnia 14 lutego 1953 r. w sprawie przeliczenia dotychczasowych stawek płac na nowe stawki płac (Biuletyn Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 5, poz. 26).

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

37

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 12 stycznia 1962 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 30 stycznia 1958 r. w sprawie branżowych warunków dostaw pieczywa i wyrobów mączno-cukierniczych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1956 r. o umowach dostawy pomiędzy jednostkami gospodarki społecznej (Dz. U. Nr 16, poz. 87) zarządza się, co następuje:

§ 1. W branżowych warunkach dostaw pieczywa i wyrobów mączno-cukierniczych, stanowiących załącznik do zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 30 stycznia 1958 r. w sprawie branżowych warunków dostaw pie-

czywa i wyrobów mączno-cukierniczych (Monitor Polski Nr 10, poz. 62) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 14:

- a) w ust. 2 po wyrazach „cenie zbytu” skreśla się kropkę i dodaje wyrazy „pomniejszonej o 10%, a pieczywo wyborowe po cenie zbytu”;

b) w ust. 3 po wyrazie „pieczywo” skreśla się wyraz „wyborowe”;

2) w § 17 ust. 1 pkt 1 wyrazy „7%” zastępuje się wyrazami „10%”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. E. Kolodziej

38

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 23 stycznia 1962 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 31 marca 1958 r. w sprawie zasad zaopatrywania prywatnych przedsiębiorstw handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz § 1 zarządzenia nr 22 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 lutego 1958 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów o zaopatrywaniu prywatnych przedsiębiorstw handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego (Monitor Polski Nr 10, poz. 59) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 31 marca 1958 r. w sprawie zasad zaopatrywania prywatnych przedsiębiorstw handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego (Monitor Polski z 1958 r. Nr 23, poz. 133 i z 1959 r. Nr 6, poz. 26) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Zakup tkanin w metrażu i wyrobów ze złota jest zabroniony.”;

2) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. 1. Zakup przez prywatne przedsiębiorstwa handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego od ludności towarów pochodzenia zagranicznego i towarów nabytych przez zbywających w instytucjach zajmujących się eksportem wewnętrznym może być dokonywany tylko w ramach specjalności branżowej, na którą przedsiębiorstwo posiada zezwolenie, i pod warunkiem, że do dowodu zakupu tych towarów dołączony zostanie dowód odprawy celnej lub dowód nabycia towaru w instytucji zajmującej się eksportem wewnętrznym.

2. Jeżeli nabywana jest część artykułów wymienionych w dowodzie odprawy celnej lub w dowodzie nabycia towaru w instytucji zajmującej się eksportem wewnętrznym, posiadacze zezwoleń na prowadzenie prywatnych przedsiębiorstw handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego obowiązani są odnotować w swoich aktach dane dotyczące daty i numeru dowodu celnego (dowodu nabycia towaru w instytucji zajmującej się eksportem wewnętrznym), ilość towaru, na jaką jest wystawiony dowód, oraz nazwę instytucji wystawiającej dowód. Na dowodzie odprawy celnej (dowodzie zakupu towaru w

Instytucji zajmującej się eksportem wewnętrznym) należy odnotować ilość nabytego towaru oraz potwierdzając dokonaną adnotację czytelnym podpisem, datą oraz pieczęcią sklepu, zwrócić dowód sprzedającemu.”;

3) w § 5:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organy administracji handlu prezydiów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych rozpatrują wnioski prywatnych przedsiębiorstw handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego w sprawie zaopatrzenia przez państwowe i spółdzielcze jednostki handlu hurtowego, a w branżach, w których nie występują jednostki handlu hurtowego — przez uspołecznione zakłady produkcyjne.”;

b) w ust. 2 na początku zdania wyraz „Zgłaszanie” zastępuje się wyrazem „Rozpatrzenie”;

4) w § 7 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zaopatrzenie prywatnych przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego w napoje zawierające więcej niż 4,5% alkoholu może nastąpić tylko na podstawie zezwolenia wydanego w trybie i na warunkach określonych w rozporządzeniu Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 28 maja 1960 r. w sprawie określenia organów właściwych do wydawania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych oraz warunków i trybu ich wydawania (Dz. U. Nr 28, poz. 162).”;

5) § 14 otrzymuje brzmienie:

„§ 14. Organy administracji handlu prezydiów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych dopuszczając prywatne przedsiębiorstwa handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego do zaopatrzenia ze źródeł uspołecznionych czynią o tym adnotację w zezwoleniu na prowadzenie przedsiębiorstwa”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: M. Lesz